

Evangelí de la solemnitat dels sants Pere i Pau, apòstols: pregar molt pel Papa

Evangelí i comentari de la solemnitat dels sants Pere i Pau, apòstols. “Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església”. Després de Jesús i de la Mare de Déu, el Sant Pare ocupa el lloc d'honor en el nostre afecte, la nostra veneració i les nostres pregàries.

Evangelí (*Mt* 16, 13-19)

Jesús va arribar a la regió de Cesarea de Filip, i preguntava als seus deixebles:

—Qui diu la gent que és el Fill de l'home?

Els respongueren:

—Uns diuen que és Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o algun dels profetes.

Ell els pregunta:

—I vosaltres, qui dieu que soc?

Simó Pere respongué:

—Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.

Lavors Jesús li va dir:

—Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat ni la carn ni la sang, sinó el meu Pare del cel. I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta

pedra edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no la podran dominar. Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.

Comentari

Durant una de les llargues caminades amb els deixebles, Jesús els interroga sobre l'opinió pública sobre la seva persona. Després d'escoltar diverses respostes del que pensen altres individus o grups, el Mestre els demana amb gran pedagogia què en pensen ells. Pere es deixa portar llavors per l'ímpetu amorós i respon: “Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu” (*Mt 16, 16*). Aquesta confessió sobre la identitat del Mestre va revelar designis divins

sobre la identitat i la missió de Simó:
“Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra
edificaré la meva Església...” i “et
donaré les claus del Regne del
cel...” (*Mt 16, 18-19*).

Al món antic era molt comú aprofitar
la duresa i estabilitat de la roca mare
per aixecar-hi la resta d'un mur,
d'una fortalesa, connectant així
l'obra natural amb l'arquitectònica. I
les ciutats antigues estaven
envoltades de muralles i portes
d'accés, que es podien obrir i tancar
amb claus. Tenir les claus d'una
ciutat era tenir el poder de decidir
qui podia entrar o sortir i quan. Per
això, el símbol de la rendició d'un
enclavament o plaça forta solia ésser
el lliurament de les claus.

Absolutament sorprès, Pere
escoltaria el Messies anunciant amb
solemnitat que ell seria com aquesta
roca mare, sobre la qual Jesús alçaria
la seva Església; i que tindria el

poder de les claus del Regne del cel,
per decretar-ne l'accés o vetar-lo,
influint així en el destí de la terra
com en el del mateix cel.

Aquest episodi i el lloc on va succeir
van quedar gravats a la memòria
dels Apòstols i consignat als
Evangelis. Per voluntat del Senyor,
Pere seria el líder dels Dotze i de
l'Església, factor d'unitat i eficàcia
per a tothom. I els apòstols (fins i tot
els que havien conegut Jesús abans
que Pere, els que potser podrien
reflectir millor disposició o virtut a
ulls humans) van assumir amb
veneració i respecte aquesta voluntat
del Mestre, com van assumir totes les
altres disposicions i mandats.

Més tard, quan Pere va negar a Jesús
durant la Passió, va comprovar que
el seu lideratge i eficàcia eren
prestats. Després de la Resurrecció,
però, aquesta posició de Pere seria
innegable i admesa pels cristians,

que resaven junts per Pere (cf. Ac 12). Per això els cristians tenim l'amorós deure de pregar molt pel Papa, successor de Pere, i respectar la seva tasca de tenir cura de l'Església com els apòstols van respectar la primacia de Simó.

Sant Josepmaria va escriure: “El teu amor més gran, la teva estima major, la teva veneració més profunda, la teva obediència més rendida, el teu més gran afecte ha de ser també per al Vice-Crist a la terra, per al Papa. Hem de pensar els catòlics que, després de Déu i de la nostra Mare la Verge Santíssima, en la jerarquia de l'amor i de l'autoritat, ve el Sant Pare”[1].

Explica el llibre dels Fets dels Apòstols que Déu va triar també com a apòstol un jove fariseu de la tribu de Benjamí: Saule de Tars, perseguidor de cristians. Gràcies a la pregària d'Esteve (cf. Ac 7, 58ss.) i a

la fina caritat de Bernabé (cf. Ac 9, 23), Pau seria admès a l'Església. Pau era algú que no va conèixer en vida Jesús i que el va odiar en els seus seguidors. També els apòstols, però, van saber reconèixer humilment en Saule els designis sorprenents de Déu i ho van acceptar com a apòstol, igual que ells, perquè també ell havia vist i escoltat el ressuscitat i va ser enviat a anunciar-ho a tota la gent.

La vida d'aquests dos grans apòstols ens ensenya que, malgrat les limitacions pròpies i alienes, Déu sap fer els seus designis d'amor; la seva gràcia actua sempre als cors. Allò que Déu demana perquè hi hagi fruit és l'actitud de l'Església naixent: perseverar tots junts a la pregària, amb Maria, la Mare de Jesús (cf. Ac 1, 12).

[1] Sant Josepmaria, *Forja*, 135.

Pablo M. Edo // Paolo Broggi -
Getty Images y Jupiterimages -
Photo Images

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-de-la-
solemnitat-dels-sants-pere-i-pau-
apostols-pregar-molt-pel-papa/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-de-la-solemnitat-dels-sants-pere-i-pau-apostols-pregar-molt-pel-papa/)
(11/03/2026)